

λιχτεί ὁ ἀγώνας μας καὶ νὰ προκόψῃ. Ποιά εἶναι αὐτὰ τὸ εἶπε σὲ περασμένο φύλλο καὶ ὁ Κριτικὸς τοῦ Νουμᾶ. Εἶναι ὁ φανερός ἀγώνας καὶ ὁ ΛΑΟΣ. Στὸ λαὸ ἀνήκει κίελας ἡ γλώσσα ποὺ θέλουμε νὰ τὴν ἀνεβάσουμε σὲ γραφτὴ γλώσσα τοῦ ἔθνους. Σήμερα παρασύρθηκε καὶ στόνομα τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδας καταδίκασε μονάχος του γιὰ πολλὰ χρόνια τὴν πολιτιστικὴν τοῦ ἐξέλιξη, καταδίκασε τὸ ἔθνος νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω τὴν πλώρη του. Ὁμως μέσα στὴ ροῇ τοῦ χρόνου οἱ πλάνες τῆς σιγμῆς μένουνε σιγμῆς. Τὸ φῶτισμα τοῦ ἴδιου τοῦ λαοῦ μπορεῖ μονάχα νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του. Στὸ φῶτισμα τοῦ λαοῦ λοιπὸν εἶναι καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ κείνους ἀπὸ τοὺς δημοτικιστὰς, ποὺ νοιώθουνε πῶς τὸ ζήτημά μας εἶναι δεμένο μαζί με τὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάπτυξη τοῦ τόπου. Ὁ λαός, ὅχλος σήμερα, σέρνεται στὸ ἄρμα τοῦ κρητικῶ ἀνορθωτῆ. Ὁμως, ἔπως ἡ ἀπογοήτεψη ἀπὸ τὸ ἄστρο του ἐν ἄρρησε νάρθει στοὺς δημοτικιστὰς, ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ προβάλλῃ καὶ στὰ μάτια τοῦ λαοῦ. Πλατεῖα λαϊκὰ στρώματα θὰ γυρέψουνε τὸν ἀρχηγό τους. Ποιὸς θὰναι αὐτός, ὁ κ. Ζαβιτσιάνος, ὁ κ. Παπαναστασίου ἢ ἄλλος, εἶναι ἀδιάφορο. Πραγματικὸς ἔμως ἀρχηγός τους θὰ γίνῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ νοιώσῃ πῶς λαϊκὰ συμφέροντα δὲν ὑποστηρίζονται μονάχα μετὰ τὸ κυνήγημα τῆς εὐνομίας τοῦ Στέμματος καὶ τῆς πλουτοκρατίας, μὰ μετὰ δυνατῆ, συνειδητῆ ἀντίθεση ἐναντίον σὲ αὐλικὰς καὶ πλουτοκρατικὰς κυβερνήτας, ἐκεῖνος ποὺ θὰ νοιώσῃ πῶς πολιτικὴ ἀνορθωσις δὲ γίνεται μετὰ τὸ κόλλημα στὴν ἀρχή, μὰ μετὰ τὸ κόλλημα σὲ ἀρχὲς πρὸ καθαρὰς ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ σημερινοῦ φιλελεύτερου κόμματος καὶ τῆς δμάδας τῶν κοινωνιολόγων. Κ' ἴσως ὁ Ἀναμενόμενος τοῦ ὀραματιστῆ ποιητῆ—ἥρωα νὰ εἶναι κείνος ποὺ θὰ σηκωθεῖ ἐπαναστάτης ἐναντίον τοῦ σημερινοῦ κράτους, ἐκεῖνος ποὺ θὰγωνιστεῖ νὰ κυριέψῃ τὴν ἀρχὴ ἔχι στέκοντας ἀπάνω ἀπὸ τίς τάξεις τοῦ ἔθνους, καθὼς οἱ σημερινὸι ἀνορθωτῆς, μὰ στόνομα μιᾶς τάξης μοναχά, τῆς πλαταιᾶς τάξης τοῦ λαοῦ. Καὶ μόνο ἡ τάξη αὐτὴ θὰ ἐπιβάλλῃ τότε καὶ τὴ φυσικὴ τὴ γλώσσα, γιατί δική της εἶναι ἡ γλώσσα αὐτὴ, ἔπως δική της εἶναι καὶ ἡ ζωὴ ποὺ μέλλεται.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΥΠΩΘΟΥΝ

ΤΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΒΑΖΟΥ

(Θὰ χρειαστοῦν 500 δρ. γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας τόμος ἀπὸ 10—12 τυπογραφικὰ φύλλα).

Περασμένες συντροφίαι	Δρ.	142
Κ. Καρθαίος	»	10
Γ. Κοντοστάνας (Μόναχο)	»	5

Δρ. 157

ΕΘΝΙΚΟΣ ΘΟΥΡΙΟΣ

(Ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 25 τοῦ Μάρτη 1911)

Λαέ, ποὺ ἕνεις τὴ λευτεριά, μεθὲς καὶ τὴ γιορτάξεις, καὶ εἶν' ὁ ἕμνος σου ἀερόλογα καὶ κόμπασμα ἡ γιορτὴ σου, ἀνέβα ἀπ' τὰ τριστότιδα ποὺ κοίτεσαι καὶ ρυάξεις καὶ ἔβγα στοῦ Μάρτη τὸ ἡλιοφῶς νὰ μετροῦθῃ ἡ ντροπὴ σου. Καὶ μετὰ τὸ χέρι στὴν καρδιά, ρίξε τὸ μάτι γύρα, βιάσε τὰ ἔργα ποὺ ἔπραξες στῆς ἱστορίας τὸ ζῆνι, νοιώσε τὸ ψέμμα ποὺ κρατεῖς, τὴ νέκρα ποὺ ἔχεις μοῖρα, τὴν καταφρόνια ἀρίφνητη καὶ τὴ σοφία τὴ λήθη.

Τώρα τὰ λούλουδα ἂν σκορποῦν μιᾶς εὐωδίας τὸ πνεῦμα καὶ ἂν κίμπους, ἡ ἀνοιξη, καρφές καὶ πλάγια πρασινίζει, καὶ ἂν πλημμυρίζει ἐδῶ ἡ χαρὰ καὶ βράζει τ' ἄλτιο αἶμα, καὶ ἂν τρέμει ὀλόχευσο ἓνα φῶς ποὺ καὶ τὸ νοῦ ποτίζει, ἐπὶ γλιστρὰς ἀσίνεϊδα στῶν τάρταρων τὴν πίσσα καὶ ἔπου χαράζει ἀχτίδα μιά, τ' ἀνάθεμά σου ὑψώνει, οἱ σοφιστάδες σοῦ κεντοῦν τὴν ἀνομή τους λύσσα, τ' ἄσπρο γιὰ μαῦρο δέχεσαι καὶ ἄδικο χέρι ἀπλώνεις.

Λαέ, ποὺ ἕνεις τὴ λευτεριά καὶ λευτεριά δὲν ἔχεις, στὸν Τροιοκράτη σου ραγιάς δοῦλος στὸ Λογοκόπο, ποὺ ἀπὸ τὴ μύτη σὲ τραβοῦν καὶ ἀλαλιασμένους τρέχεις ἄβουλος καὶ ἀκυβέρνητος, μετὰ δίχως νοῦ καὶ τρόπο, πῶς σάβεις λίαν ἀμέτρητο γιὰ σὲ τὸν ἴδιο, μάθε, ἀναγοήσου, ξύπνησε καὶ νοιώσε τὴ σκληριὰ σου, καὶ ἂν τὴν ἀλήθεια δὲ βυστῆς μήτε νὰ ἴδῃς μακριάθε τὴ θέλησὶ σου ἀνάγκασε καὶ φρονιάξῃς τῆς Σπίσου!

Στάσου, καὶ μὴν κατηγορεῖς μετὰ τοῦ Κακοῦ τὴ σάλα.

— ἡ φλόγα μας ἡ ἀθάνατη δὲν εἶναι νὰ πεθάνῃ, τὸ καρποφόλο ἀκόμα ἔχῃ, δὲ λησιμονήθῃ ἡ πλάκα, ναὸς ἡ Ἰδέα ποὺ ἔκλεισε καὶ τῆς Γραφιάς τὸ Χάρι . . .

Ἡ Ἑλλάδα ἀπλώνεται μετὰ τὴν μεσσηνικήν, καινούρια, πλάνη τὴ δύναμή σου ρέθμισε, λαέ, ντύσου τὸ χρέος.

ἔλα ψηλά πρὸς τὴ ζωὴ καὶ χόρτασε τὸ μάννα.

ν' ἀνθίσῃ ἀκέρια ἡ λευτεριά καὶ ἡλιος νὰ λάμπῃ νέος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΧΑΡΑΜΑΤΑ

Στὰ κοπάδια τοῦ Μιστριώτη

Πέρασ' ἡ σὺγκλοση. Ἀγιά, κωνηγημένα τώρα
'Δε' τὴ νοτιά τὸ σύννεφο χέρονται μετὰ σὺ θάμητι,
καὶ τρεμοφέγγουσε ὄχρᾶ, μισοζορημένα τὰ σέφα.
'Αεροσταλάζουν τὰ κλαδιά, στοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη.

Ποῦ φουσκωμέν' ἀπ' τὴ βροχὴ τὴν ἄσπρη ὄλη νύχτα
'Ομοκυλάει σέρνοντας, κίμαρες καὶ δειντροζώρημα
Ποῦ ἀφῶσ' ἀπ' τίς ὄχτες του. Καὶ κίλου κίπ' ἀλάργα
Σὺν κουρασμέν' ἀπ' τῆς νύχτας τὸ σάλαγο ἡ Φύσι.

'Αγχομαζαίει, ἀφίνοντας σὰ χιδοὶ νὰ γλιστρήῃ
'Απ' τοῦρανοῦ τὴ θολοσιὰ, στοὺς κίμους καὶ στὴ δίσση,
'Αμυξ' ἀγνήν ἡ ἀλαμπή. Μὲ νά, λαλοῦν τὰ ἡδῶνα

Καὶ κάποια φέγγ' ἀφρόλεφα, ξεσφόνουνται σὰ χουδία
Βαθιά πρὸς τὴν Ἀνατολή. Κι ὁ, τῆς Ζωῆς σὲ λίγο
Τὸ Φῶς θὰ λάμπῃ μαγικὸ διώχνοντας τὰ σκοτάδια.

Σάμο. Μάρτης 1911.

ΣΤΕΦΟΣ ΓΕΡΜΑΣ